

ПРАВОСЛАВЦ

ВЕРСКО-ИНФОРМАТИВНИ ЛИСТ ПАРОХИЈЕ ЛИНЦ - АУСТРИЈА
Година XXI, Број 80, Јануар - Децембар 2025. Излази повремено

БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ИЗЛАЗИ СА БЛАГОСЛОВОМ
ЊЕГОВОГ ВИСОКОПРЕОСВЕШТЕНСТВА
МИТРОПОЛИТА БАЧКОГ И АДМИНИСТРАТОРА
ЕПАРХИЈЕ АУСТРИЈСКЕ
ГОСПОДИНА ДР. ИРИНЕЈА

Издавач

Српска Православна црквена општина Линц

Главни и одговорни уредник
Протојереј-ставрофор Драган Мићић

Технички уредник
Слободан Благојевић

Уредништво и администрација
Posthofstrasse 41, 4020 Linc, Тел: 0660 811 9661

Уређивачки одбор
Протојереј Зоран Врбашки
Видосава Спасић

Дописе слати на адресу уредништва,
или на имеил: pravoslavac@liwest.at

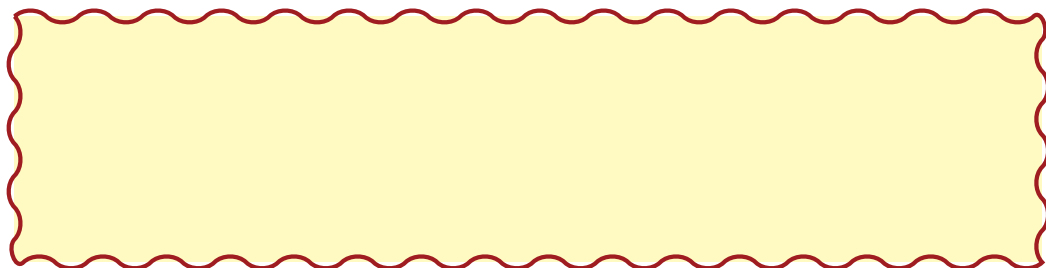

Прослављен Божић у Линцу

МИР БОЖИЈИ – ХРИСТОС СЕ РОДИ!

Празник Христовој рођења – Божић је и ове године дочекан у молићвеном расположењу и великој радосији српској православној народа Линца и околине. Током њихових дана, у храму и домовима су се окупили они који својим живоћом чувају њламен њправославља на овим њпросторима.

СВЕЧАНО ПРОСЛАВЉЕНИ БАДЊЕ ВЕЧЕ И БОЖИЋ У ЛИНЦУ

Бадње вече, 6. јануара ове године, свечано и молићвено је прослављено у нашем храму у Линцу, у духу вековне православне традиције и живе вере народа Божијеј. У тишини зимске вечери, исцуњеној молићвом и појањем, верни народ се сабрао да дочека велики празник Рођења Госиода и Сиаса нашега Исуса Христа, припремајући своја срца за сусрет са Божићем.

Вечерњу молитву служили су свештеници и ђакони нашег храма, а богослужење је протекло у духу литургијског поретка, мира и достојанствене лепоте, какву Православна Црква вековима чува и предаје. У молитви и сабраности, верни су се сећали тајне Витлејемске пећине и Христовог рођења у сиромаштву и смирењу, призвани да и своје душе очисте и припреме као тихо пребивалиште за Сина Божијег.

По завршетку вечерњег богослужења, у порти храма свечано је запаљен бадњак. Пламен бадњака, који је обасјао окупљени верни народ, постао је снажан и видљив символ радости Христовог доласка међу људе. Бадњак је подсетио на дрво које је грејало витлејемску пећину, али и унапред указао на дрво Крста, кроз које је свету даровано спасење. У заједничкој молитви и псми, око бадњака се продубљивало осећање заједништва и духовне радости.

Посебну снагу и лепоту имало је сабрање верног народа у храму и око храма. Иако далеко од завичаја, православни верници у Линцу су и ове године осетили да Црква остаје истински дом у којем се чува вера отаца, језик и духовни идентитет. Заједништво остварено на Бадње вече сведочило је да Црква Христова превазилази све границе и сабира своју децу у једно Тело.

Сутрадан, на сам празник Рођења Христовог – Божић, у нашем храму је у 5 часова ујутру служена Света Литургија. Упркос раном јутарњем часу, храм је био испуњен верним народом који је са великом радошћу и побожношћу учествовао у евхаристијском сабрању. Божићна Литургија протекла је веома свечано, у духу празничне радости, благодарности и дубоког духовног мира, сведочећи о живој вери и љубави народа према Христу и Његовој Цркви.

Прослава Бадњег вечера и Божића у Линцу била је уједно и позив на хришћанску одговорност и љубав према ближњима. У заједничкој молитви верни су се сетили болесних, усамљених и свих оних који празник дочекују у тишини и искушењима, подстакнути да речју, делом и молитвом посведоче љубав Христову.

Са таквим осећањима вере, мира и духовне радости, наша заједница у Линцу је у овим светим данима стала пред велику тајну Оваплоћења Сина Божијег, спремна да са анђелима, пастирима и целокупном творевином радосно узвикне:

„Слава на висини Богу, а на земљи мир, међу људима добра воља!“

РУКОПОЛОЖЕЊЕ У БЕЧУ

У уторак, 14. јануара 2025. године, на дан када Светија Православна Црква саборно прославља Обрезање Господње, спомен Светиој Василији Великој и Православну Нову годину, у храму Васкрсења Господњеј у Бечу, по блајослову Његовој Високопреосвешћенства Митрополијта бачкој и администратору Епархије аустријске њ. Иринеја, свечано је служена Светија архијерејска Литургија.

Свету Литургију служио је Његово Преосвештенство Епископ мохачки г. Дамаскин, викар Његовог Високопреосвештенства, уз са-служење: протојереја ставрофора Драгана Мићића из Линца, протојереја ставрофора Томислава Лукића из Шапца, протојереја Славише Божића, архијерејског намесника за средњу Аустрију, протојереја ставрофора Драге Вујића, настојатеља храма Васкрсења Христовог, протојереја Михајла Смиљанића из Беча, протојереја Љубомира Болића из Енса и јереја Љубомира Радованова из Клагенфурта, као и ђакона Немање и Ђорђа Мићића из Линца.

Испред храма, Преосвећеног Владiku Дамаскина дочекали су служашчи свештеници и ђакони, заједно са многобројним верним народом који је тога дана пристигао из различитих крајева Аустрије, како би учествовао у овом великом и радосном литургијском сабрању.

После прочитаног светог Јеванђеља, Епископ Дамаскин се сабраном народу обратио пригодном и надахнутом беседом, у којој је бираним и поучним речима протумачио духовну и богословску везу између празника које Црква прославља овога дана. Посебно је истакао

значај Обрезања Господњег као сведочанства истинског Христовог оваплоћења, величину lika и дела Светог Василија Великог, као и смисао духовне обнове и новог почетка који доноси Православна Нова година.

После Великог входа, у молитвеном присуству **Његовог Високопреосвештенства Митрополита бачког и администратора Епархије аустријске г. Иринеја**, Преосвећени Епископ Дамаскин извршио је свето рукоположење, уздигавши ђакона **Немању Мићића** из Линца у чин свештеника. Овај свечани и благодатни чин доживљен је са посебном радошћу, како од стране верног народа, тако и од бројних присутних из Линца и околине, који су дошли да поделе радост са својом парохијском заједницом.

По завршетку Свете Литургије, новорукоположени свештеник Немања поделио је нафору сабраном народу, након чега је уследило срдечно честитање. Тим поводом приређен је и пригодан свечани ручак за око седамдесет гостију,

који је са љубављу и пажњом припремио отац Немања са својом породицом.

Светој архијерејској Литургији, поред свештенства и верног народа, присуствовали су и угледни представници дипломатског и јавног живота: амбасадор Републике Србије у Аустрији г. Марко Благојевић, амбасадор Босне и Херцеговине у Бечу г. Синиша Бенцун и шеф Представништва Републике Српске у Бечу г. Младен Филиповић. Из Линца су, поводом рукоположења оца Немање, дошли и представници организација Екумена и Про Оријенте, као и председник Црквеног одбора у Линцу г. Никола Ченић и члан Градске скупштине града Линца г. Жељко Малешевић.

Овај благословени дан остаће трајно упамћен као сведочанство живе вере, црквеног јединства и благодатног дејства Духа Светога у животу наше Цркве у расејању.

На многаја и благаја лета, оче Немања!

ПЛИВАЊЕ ЗА ЧАСНИ КРСТ У ЛИНЦУ

Вековима српски народ, заједно са целокупном православном васељеном, са посебном радошћу и дубоким поштовањем прославља празник Божијављења, у спомен на свештени догађај када је Свети Јован Крститељ крстио Господа нашега Исуса Христа у реци Јордан. Тога дана открила се велика тајна Свете Тројице: ђас Бога Оца, Син који се крстијава и Дух Свети који силази у виду голуба. Управо збого Божијављење представља један од најдубљих и најрадоснијих празника у живој Цркви.

Из те богате и живе традиције проистекло је и пливање за Часни крст, као видљив и снажан израз вере, саборности и духовне спремности на жртву. Они који улазе у хладну воду не чине то ради такмичења, већ као сведочанство вере и храбрости, као симбол духовне борбе и верности Христу. У овим изазовним временима, овај подвиг добија и снажну поруку опстанка православне душе у расејању – да је вера неуништива и да пламен православља гори у срцима Срба, ма где се они налазили широм света.

Пре самог пливања за Часни крст, у недељу 19. јануара, у храму Светог Василија Острошког у Линцу служена је Света богојављенска Литургија, којој је началствовао новорукоположени свештеник **отац Немања Мићић**, уз саслужење протојереја **Зорана Врбашког** и ђакона **Ђорђа Мићића**. Литургијско сабрање протекло је у молитвеном миру и празничној радости, духовно припремајући вернике за наставак богојављенског славља.

По завршетку Литургије, сабрање је настављено на језеру **AU SEE**, недалеко од Линца, где је и ове године организовано пливање за Часни крст. Свештеници су и на обали језера одслужили молитву и освештали воду, призивајући благослов Божији на све учеснике и присутне.

Пливало се **33 метра**, у знак година земаљског живота Господа Исуса Христа, дуж обале језера. Од укупно **52 пријављена учесника**, у хладну воду је ушло око **50 пливача**, што сведочи о великом интересовању и спремности на овај подвиг. Међу учесницима било је пливача не само из Линца, већ и из **Беча, Винер Нојштата, Тулна и Салибурга**, што овом догађају даје шири саборни карактер.

Посебно поштовање изазвао је и ове године **најстарији учесник**, господин **Митко Ламбов (73)**, велики пријатељ наше Свете Цркве, чији пример показује да вера и одлучност не познају године.

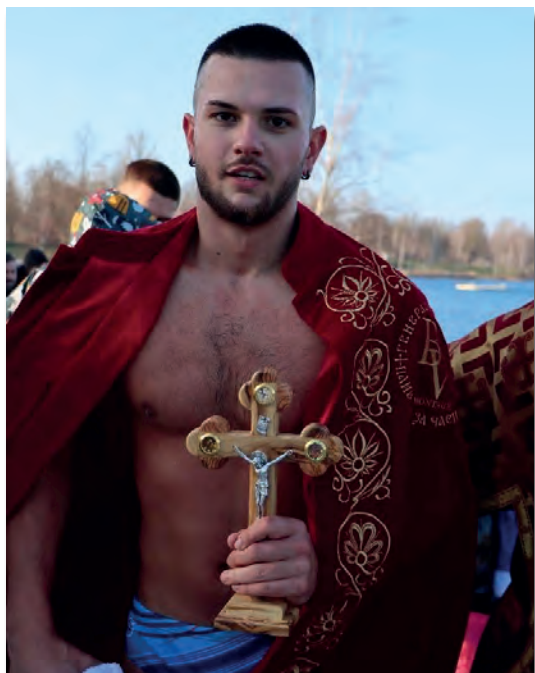
Подвиг достојан дивљења учинио је **Александар Жужа из Линца**, који је први допливао до Часног крста. Победнику су, по установљеној традицији, уручени **прелазни плашт, Часни крст донет из Јерусалима и Свето Писмо – Библија**, као трајни благослов и молитвени спомен.

Неколико стотина окупљених верника и посматрача делило је радост празника у духу братства и заједништва. Уз кувано вино, топли чај и домаћу ракију, као и уз барене крајске кобасице, многи су се загрејали телесно, али пре свега срцем. Све ово омогућили су добротвори и спонзори: **Велибор Глигорић, Синиша Вујић, Дарко Јануш**, као и **ФРӨ (Жељко Малешевић)**, који-

ма овом приликом упућујемо искрену и братску захвалност.

Цео догађај забележили су наши дугогодишњи пријатељи са **ТВ Млава**, те ће шира јавност у наредним данима имати прилику да види ово свечано и радосно сабрање на телевизији, као и на **YouTube каналу**.

Пливање за Часни крст у Линцу и ове године је посведочило да се вера не чува само речима, већ и делима; да традиција није прошлост, већ живи ток; и да је православна заједница у расејању жива, саборна и окренута будућности – са Христом у срцу и Часним крстом као путоказом спасења.

ИЗЛОЖБА ПРАВОСЛАВНИХ ИКОНА У БИСКУПСКОЈ РЕЗИДЕНЦИЈИ У ЛИНЦУ

У иеџак, 23. маја 2025. године, у оквиру традиционалне културно-духовне манифестације „Дуга ноћ цркава“ (*Lange Nacht der Kirchen*), у историјама Бискупске резиденције у Линцу свечано је отворена изложба православних икона, која је окупила бројне посетиоце, представнике цркава, вернике и љубитеље уметности.

Овај значајан догађај реализован је у заједничкој организацији секције Про Ориенте у Линцу и Српске православне црквене општине Светог Василија Острошког у Линцу, са циљем да се кроз уметнички приказ православне иконографије продуби разумевање духовног богатства Источне Цркве и оснажи међуцрквени дијалог.

Изложбу је, у присуству бискупа Линца **др Манфреда Шојера**, отворио др **Јозеф Пирингер**, председник секције **Про Ориенте** у Линцу. У свом уводном обраћању, др Пирингер је нагласио значај културне размене и међусобног поштовања међу хришћанским традицијама, као и улогу уметности у изградњи мостова разумевања и сарадње. О дубоком духовном значењу и улози иконе у животу православних хришћана, као и о њеној литургијској функцији, надахнуто је говорио протојереј **Зоран Врбашки**, парох парохије у Линцу, који је посетиоцима приближио богословски и уметнички контекст настанка икона, истичући њихову улогу као прозора ка Небу и присуства светих у животу Цркве.

Својим присуством овај свечани чин увеличали су и

представници других хришћанских заједница, културни радници и верници разних националности. Изложба је изазвала велико интересовање и топле реакције публике, посебно оних који су по први пут имали прилику да се сусретну са духовним богатством и естетском лепотом православне иконографије.

Овај културни догађај представља драгоцен допринос бољем међусобном разумевању, јачању хришћанског јединства и афирмацији православне традиције у савременом европском контексту.

ХОДОЧАШЋЕ У СВЕТИЊЕ ЈЕРМЕНИЈЕ

По блајослову Високојреосвећеној Миџројолијџа бачкој и администратора Ејархије аустријске, јосјодина др Иринеја, Црквена општина Свемој Василија Острошкој у Линцу организовала је духовно и културно ходочашће у древну Јерменију, од 17. до 24. маја 2025. године. Ходочашће је предводио старешина храма у Линцу, јројојереј-сјаврофор Драјан Мићућ, а у њему је учествовала јруја верника из Линца и друјих крајева Аустрије.

Јерменија, као прва држава која је званично прихватила хришћанство већ 301. године, представља земљу дубоке духовности, страдања и васкрсне вере. Циљ овог путовања био је, пре свега, молитвен и поклонички – да се обиђу древне светиње, да се у молитви и духовној тишини приближимо истинама вере, да се обогатимо сусретима са православном браћом и да се вратимо испуњени новим духовним снагама.

Током путовања обишли смо најзначајније јерменске светиње: *Ечмијацин* – седиште јерменске Апостолске цркве, *манастир Хор Вираб* на граници са Турском, *манастире Нора-ванк, Тајев, Севана-ванк и Геј-хард*. Били смо у катедрали Ечмијацина, где се међу светињама које се тамо чувају, налази врх копља Светог Лонгина и делић Нојеве барке. Посебан благослов било је и учешће на Светој Литургији у ру-

ској православној цркви у Јеревану, где смо са благодарношћу дочекани у духу православног јединства.

Поред молитвеног дела, ходочашће је обухватало и обилазак културно-историјских споменика, музеја, етнографских целина и природних лепота. Посетили смо *Мајшенадаран* – једну од највећих ризница древних рукописа на свету, *пагански храм у Гарнију*, *пећину Арени* где је откривена најстарија винарија на свету, *језеро Севан*, кањоне и висоравни прекривене манастирима и легендама. Учесници су такође имали прилику да учествују у радионици печења традиционалног јерменског хлеба – лаваша.

Ово ходочашће представљало је не само путовање кроз простор, већ и кроз време, и у дубину вере. Доживели смо братску љубав једног страдалног, али истрајног хришћанског народа, који је кроз векове мучеништва остао веран Христу. Повезаност између јерменске и српске духовне традиције осетила се на сваком кораку, а учесници су се вратили обогачени, охрабрени и духовно окрепљени.

Благодаримо Господу што нам је подарио овај благословени пут, и *Високопреосвећеном Митрополију Иринеју* који га је својим архијерејским благословом оснажио. Нека плодови овог ходочашћа буду на корист свим учесницима, а на славу Божију и духовну корист наше заједнице.

ВИДОВДАН У МАУТХАУЗЕНУ 2025.

– молитва, сећање и саборност на светом месту –

На њразник Свејој кнеза Лазара и свейих мученика косовских – Видовдан, у субоју 28. јуна 2025. јодине, Срјска ѡправославна црквена ојшћина у Линцу сабрала око 200 верника у Маутхаузену, на месту велике ѡује и вечной ѡшћивања, да молийвено обележи један од најзначајнијих дана у историји и духовној срјској народа.

Место одржавања сабрања – војничко гробље у Маутхаузену, где почива 8000 срба из Првог светског рата, сведочи о трагичном страдању, али и о неуништивој вери и достојанству једног народа. Управо ту је, са великом љубављу и трудом, у претходним годинама саграђена спомен-капела, као трајни симбол сећања и молитве.

Света литургија и парастос

Литургијским сабрањем началствовао је протојереј-ставрофор **Драган Мићих**, парох у Линцу, уз саслужење ђакон **Ђорђа Мићиха**. Сабрању је присуствовао велики број верника, а својим присуством част су нам указали и представници дипломатског кора: Његова екселенција **господин Синиша Бенцун**, амбасадор Босне и Херцеговине у Аустрији, као и генерална конзулка Републике Србије у Салзбургу, **госпођа Вера Вукићевић**.

У својој беседи, **прота Драган** је нагласио да Видовдан није само датум у календару, већ духовни оријентир српског народа – позив на верност, жртву, молитву и памћење. Он је подсетио присутне да се управо на овом месту, на земљи која је натоплена сузама и крвљу, открива дубина видовданског завета.

Културно-духовни програм

Након свете литургије и парастоса, верници су имали прилику да

присуствују надахнутом културно-духовном програму. Драмска уметница из Београда, **госпођа Биљана Ђуровић**, изнела је беседу **Светог владике Николаја Велимировића**, изговорену у Лондону 1916. године, као и одломак из монодраме посвећене великој српској хероини и уметници **Надежди Петровић**. Њен наступ изазвао је дубоке емоције код свих присутних, који су са сузама у очима слушали речи пуне патриотизма, вере и људске величине.

Својим појањем програм је узвисио и црквени хор – **певница храма Светог Василија Острошког из Линца**, која је духовно уоквирила цео догађај.

Братско послужење и дружење

У наставку програма, уследило је братско дружење на самом гробљу. Уз скромно, али с љубављу припремљено послужење, верници су наставили да разговарају, деле успомене и продубљују међусобне везе. Посебну радост изазвало је присуство брата **Дејана Никшића** који је са својом ћерком на лицу места припремао укусне крофне и пирошке. Тиме су на најлепши начин оживели дух заједништва и гостопримства.

Вредне домаћице из парохије су у својим домовима припремиле разна традиционална јела и донеле их као дар – све у славу Божију, у част Видовдана и за покој душа страдалих.

Дружење се продужило до поподневних сати. Емоције су биле снажне – било је и суза и осмеха, и ћутања и разговора. Видовдан у Маутхаузену није био само догађај – био је доживљај вере, припадности и захвалности.

Телевизија „Млава“ – верни сведок

Цео програм пратила је и телевизијска екипа **ТВ Млава**, којој овом приликом срдечно захваљујемо. Они су од самих почетака били уз нас – пратили изградњу спомен-капеле, извештавали о нашим сабрањима, и ево, и данас, са истим еланом и љубављу одзивају се сваком нашем позиву. Њихово присуство значи много – не само као медијска подршка, већ и као сведочанство да српска реч и молитва и даље живе, чак и у туђини.

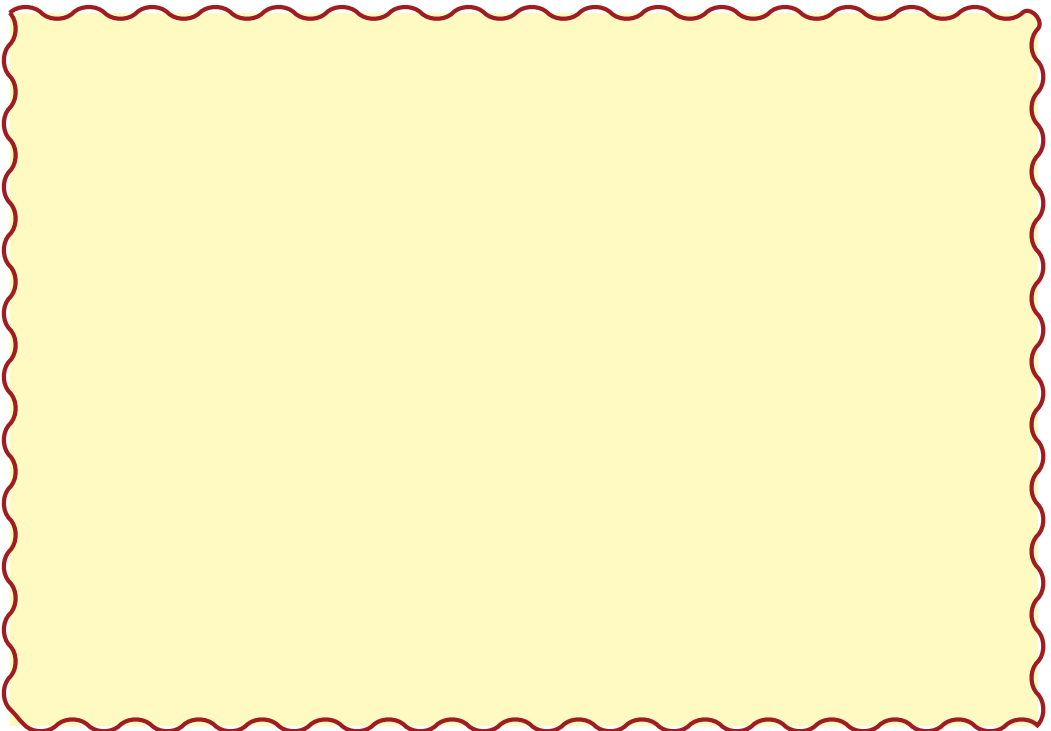
Захвалност добротворима и порука за будућност

Посебну захвалност дугујемо **„Управи за сарадњу с дијаспороми Србија у региону“** Републике Србије, које је финансијски помогло реализацију овог сабрања, као и добротворима: породици **Зорана Микића** из Линца, господину **Татомиру Јагоди**, и господину **Станету** из Астена.

Видовданска прослава у Маутхаузену завршена је са једном снажном поруком: *да не заборавимо, да не дозволимо да ово њобље и ова каџела остићану њусти и без молићиве. Да доводимо своју децу, да њричамо њосићима, да сведочи­мо – јер само њамћењем и молићивом чувамо часић наших њредака и будућности наше деце.*

НЕДЕЉА ДУХОВА У ЛИНЦУ – празник Цркве и духовне радости –

Празник Силаска Светиої Духа на Аїосїтоле – Педесейница, свечано је ђрослављен у храму Светиої Василија Осїрошкої у Линцу. Овај велики Госїодњи и црквени ђразник, који се смаїра рођенданом Цркве Христїове, сабрао је велики број верника у молиївеној радосїи и духовном јединсїву. Међу ђприсуїтнима је било нарочито много деце, што је сабрању дало ђособну лейоїту и наду у живу будућност Цркве. Многи верници су се за ђразник ђприїремили ђосїом, исїовешїу и молиївом, ђприсїуїивши Светом Причешїу као извору живоїа и духовне снаїе.

Светом Литургијом началствовао је протојереј-ставрофор Драган Мићић, уз саслужење протојереја Зорана Врбашког и ђакона Ђорђа Мићића. Богослужење је протекло у духу саборности и молићтвене пуноће, као живо сведочанство присуства Духа Светога у заједници сабраној око Светог олтара.

По завршетку Свете Литургије служене су **коленопреклоне молитве**, које се традиционално читају на овај дан, као израз смирења и молитвеног призива Духа Светога да се усели у срца верних, да их укрепи, просвети и води путем спасења. Ове молитве, испуњене дубоким богословским смислом, подсећају да без благодати Духа Светога нема истинског хришћанског живота.

Током Свете Литургије храму је приложена **икона Силаска Светог Духа на Апостоле**, дар побожне породице **Љубомира и Петре Јелић са својом децом**, као молитвени знак благодарности Богу и израз љубави према Цркви и њеном богослужбеном и духовном животу. Овај дар ће убудуће подсећати верне на догађај Педесетнице и на стално призивање Духа Светога у животу Цркве.

Овим празничним сабрањем још једном је посведочено да је Црква заједница Духа Светога, у којој се различити људи, узраста и животних путева, сједињују у једно Тело Христово, живећи и растући у љубави, вери и нади.

Нека Дух Свети, који је на дан Педесетнице сишао на свете Апостоле, и даље просвећује, укрењује и води све нас, да бисмо у заједници Цркве узрастали у вери, љубави и истинском хришћанском заједништву.

15. ТАКМИЧЕЊЕ У КУВАЊУ ЧОРБАНЦА

У Линцу У недељу, 5. октобра, на нашој парохији одржано је 15. по реду такмичење у кувању чорбанца, у организацији Црквене општинске Линц, а уз покровитељство ђ. Милана Појовића. Учествовало је 25 екипа, које су са њуно труда, маште и доброг расположења припремале своје чорбанце. Дан је започео светиом литургијом, којом је начелствовао протоа Зоран Врбашики уз саслужење ђакон Борђа Мићића.

На крају службе извршен је и призив Светог Духа на ученике. Након пробе укуса сваког чорбанца, жири у саставу: 1. Саша Драговић 2. Саја Тасовац 3. Петар Тривковић прогласио је најбоље:

1. место: Кружни ток Ветерник (Стефан Антић, Давид Антић, Божидар Милановић) **2. место:** Трокадеро (Радован Синкић, Слађан Субић, Зоран Јелић) **3. место:** Дружина (Војислав Николичин, Бранислав Вучановић, Ацо Новаковић)

За добру атмосферу побринуо се Неша са пријатељима, који су својом музиком улепшали дан. Захваљујемо се свим учесницима, гостима и волонтерима који су допринели да овај сусрет буде испуњен радошћу, пријатељством и добрим укусом!

ПОКЛОНИЧКО ПУТОВАЊЕ У ГРУЗИЈУ

Блајословом Њејовој Високојреосвешћенсјива мийројолићиа бачкој Г.И-ринеја, іруїа верника из Аусїирије је, іод духовним воћсївом іроїіојереја-сїаврофора Драїана Мићїћа, у іериоду од 3. до 10. окїобра 2025. іодїне, боравїла у блаїословеној земљи Грузїї – колевци іправославне вере, іодвижнїиїїва и свейїх іредања.

Путовању се придружио и свештеник из Граца, јереј Немања Мићић, са једном парохијанком, што је додатно обогатило духовни и братски карактер овог ходочашћа. Пут је започео у Бечу, одакле су поклоници полетели ка древном граду Кутаисију, некадашњој престоници Колхиде, земље Златног руна и митских Аргонаута.

Већ први дан донео је додир са богатом историјом и дубоком побожношћу грузијског народа. Посета цркви Светих Давида и Константина (Моцамета), у којој се чувају мошти светих мученика који су ради Христа поднели тешка страдања, оставила је снажан утисак на све поклонице. Шетња старим делом града Кутаисија, употпуњена причама о хришћанској прошлости ове земље, завршена је заједничком вечером добродошлице уз традиционална јела и грузијску музику.

Следећег дана пут је водио ка Батумију, приморском граду на обали Црног мора, у коме се прожимају културе, архитектура и вера различитих народа. Шетајући улицама старог града, поклоници су видели јерменску цркву, синагогу, некадашњу католичку катедралу која је данас православни храм, као и стару цамију Орта Јаме. На Тргу Европе, поред статуе Медеје, оживела је легенда о Аргонаутима и Златном руну, док су на Батумском булевару поклоници уживали у погледу на море, паркове и модерне грађевине које сведоче о савременом духу града.

Посебан благослов овог дана био је молитвени сабор и причешће верника. У суботу, током заједничке службе, многи поклоници су приступили Светој Тајни Причешћа, захвални што су у земљи Свете Нине могли да се сједине са Христом. Тај тренутак испунио је све дубоким миром, благодарношћу и духовним утехом.

Након тога, ходочашће је настављено ка Мцхети, древној престоници и духовном средишту Грузије. У храму Животворног Стуба (Светицховели) поклоници су се поклонили Бесшавној Туници Господњој, једној од највећих реликвија хришћанства, а потом и моштима равноапостолне Свете Нине у манастиру Самтавро. Посебно дирљив био је сусрет са моштима оца Гаврила Ургебадзеа, савременог светитеља познатог по смирењу и чудотворној љубави према ближњима.

Пут се потом наставио у Кахетију, познату по својим манастирима и виноградима. Поклоници су посетили манастир Давид Гарца, основан од светог Давида, једног од тринаест асирских отаца, чији је подвиг оставио дубок

траг у духовности грузијског народа. Уследила је посета локалној винарији и заједничка вечера у духу грузијског гостопримства, уз песму, вино и братску радост.

Посете манастирима Алаверди и Некреси, као и Бодбе, где почива света Нина, биле су врхунац молитвеног дела поклоничког пута. У живописном граду Сигнагију, познатом као „град љубави“, ходочасници су уживали у тишини, природи и заједништву.

Доласком у Тбилиси, поклоници су обишли најзначајније светиње: катедралу Свете Тројице (Самбу), Анчисхати, најстарији храм у Грузији, где се чува чудотворна икона Спаситеља Нерукотвореног, и Сионски храм, у коме се налази крст од винове лозе, који је Пресвета Богородица предала Светој Нини као знак њеног апостолског посла. Вече у престоници било је испуњено радошћу, песмом и традиционалним плесовима који сведоче о живој души грузијског народа.

Пред крај путовања, поклоници су посетили пећински град Уплисхихе, древну „Божју тврђаву“ стару више од две хиљаде година, као и манастир Светог Георгија Победоносца у прелепој Борџомској клисури, познат као „зелени манастир“. У мирној природи и молитви, у осећају захвалности за све доживљено, завршено је ово незаборавно духовно ходочашће.

У раним јутарњим часовима 10. октобра, група се вратила у Беч, носећи у срцима благослов, мир и радост сусрета са светим местима и људима чија је вера вековима чувала светлост православља.

СВЕТОСАВСКЕ СВЕЧАНОСТИ У ЛИНЦУ 2025. ГОДИНЕ

Светосавске свечаности у Линцу ове године су свечано и молићивно обележене током три дана, сабравши велики број верника, деце и уважених гостију око lika и дела Светиога Саве, првог архиепископа српског и просветиоца нашег народа.

Предпразновање је започело у суботу, 25. јануара, служењем Свете Литургије и вечерњег богослужења. По завршетку вечерње службе, у препуном храму одржано је духовно предавање на тему „Брак и породица“, које је одржао уважени гост, професор и протојереј-ставрофор **Милош Весин**. Предавање је изазвало велико интересовање и оставило снажан духовни утисак, нарочито у времену бројних искушења са којима се савремена породица суочава.

У недељу, 26. јануара 2025. године, Свету божанствену Литургију саборно су служили: настојатељ храма у Линцу, протојереј-ставрофор **Драган Мићић**, као и протојереј-ставрофор **Милош Весин**, по благослову Његовог Високопреосвештенства Митрополита бачког др **Иринеја**, уз саслужење протојереја **Зорана Врбашког**, јереја **Немање Мићића** и ђакон **Ђорђа Мићића**, као и уз прелепо и молитвено појање црквеног хора „Свети владика **Николај српски**“.

Храм је био испуњен верним народом, претежно младим породицама са децом, који су пажљиво и молитвено учествовали у богослужењу. После про-

читаног Јеванђеља о Слепом од рођења, прота Милош Весин се обратио сабраном народу надахнутом и поучном беседом, у којој је говорио о истинском духовном сродству са библијским личностима, о вери која отвара духовне очи, као и о покајању као предуслову живота у Царству Божијем – Царству љубави, а не силе.

У наставку Свете Литургије, на позив: „**Са вером и љубављу приступите!**“, Светој Тајни Причешћа приступила су скоро сва деца, као и велики број парохијана, што је овом литургијском сабрању дало посебну лепоту и духовну пуноћу.

На крају богослужења, прота Милош се захвалио на братском гостопримству и благослову да служи у Линцу, истичући речи светог апостола Петра: „**Добро нам је овде бити.**“ Прота Драган је, са своје стране, захвалио Богу и Светом Василију Острошком, као и оцу Милошу на духовној мисији и предавању одржаном претходног дана, те најавио наредно духовно предавање 29. марта, када ће гост бити отац **Клеопа**, професор Карловачке богословије и игуман манастира Пресвете Богородице у Сремским Карловцима.

Истога дана, у поподневним часовима, храм је поново био испуњен – овога пута децом која су учествовала у светосавском програму, заједно са својим родитељима, сродницима и пријатељима. Под вођством вероучитељице **Жељке Јовановић** и наставнице српског језика **Милане Вучић**, деца су се представила рецитацијама, песмама и хорским наступима у част Светога Саве.

Након вечерњег богослужења и освећења славских обележја, започео је свечани програм. Посебну радост изазвало је заједничко певање Светосавске химне, наступ дечијег хора, као и учешће најмлађих, међу којима се посебно истакла мала **Калина** песмом „*Ми смо деца неба*“.

По завршетку програма, сва деца су примила традиционалне светосавске пакетиће, док су славски домаћини делили славски колач и жито. Вече је настављено у парохијској сали уз свечану вечеру.

На сâм дан празника Светога Саве, у понедељак 27. јануара, Свету божанствену Литургију служили су настојатељ храма, протојереј-ставрофор **Драган Мићић**, јереј **Немања Мићић** и ђакон **Ђорђе Мићић**, уз појање младих богослова и чланова хора. Освештана су славска обележја, а сви присутни су

узели учешће у ломљењу колача и заједничком певању Светосавске химне. У наставку је у парохијској сали приређен свечани славски ручак.

Овогодишње светосавско празновање у Линцу остаће трајно упамћено по надахнутом госту оцу Милошу Весину, по саборним и свечаним богослужењима, дивном појању, радости и труду наше деце, као и по животом осећају да је Црква истинска заједница вере, љубави и наде, сабрана под молитвеним покровом Светога Саве.

Господе, Сине Давидов, молитвама Светога оца нашега Саве, спаси и помилуј нас!

*Вероучијељица у ђензији
Вигосава Сјасић*

ПОСЕТА ПРЕДСТАВНИКА КОПТСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ НАШЕМ ХРАМУ

*У њојодневним часовима 23. априла, наш храм је имао њосебну часиј и радосиј да ујосији граје и уважене јосије из **Койтиска ѡправославна црква**. Ова брајтиска ѡосејта ѡројекла је у духу искрене хришћанске љубави, узајамној ѡошћовања и жеље за ѡродубљивањем односа међу древним ѡправославним црквама.*

Том приликом храм су посетили: • **Јоанис Абусиф** (Јован), свештеник Коптске православне парохије у Линцу, • **Бишуи Бахум**, ђакон, • **Мануел Ауад**, ђакон.

Госте су у храму срдечно дочекали **протојереј Зоран Врбашки** и г. **Жељко Малешевић**, који су у име наше парохијске заједнице упутили речи топле добродошлице, истичући радост због оваквих сусрета и значај братских односа међу хришћанима. У пријатној и братској атмосфери вођен је разговор о животу Цркве, пастирском служењу, као и о изазовима са којима се хришћани данас сусрећу у савременом друштву.

Посета је протекла у духу **међухришћанске сарадње, молитвеног заједништва и братског дијалога**, при чему је посебно истакнута заједничка вера у Господа Исуса Христа, као и вековно сведочанство хришћанства у различитим културним и историјским околностима. Гости су са искреном благодарношћу прихватили ukazano гостопримство и топли пријем, нагласивши колико им значе овакви братски сусрети.

Том приликом изразили су и жељу да **5. маја поново посете наш храм**, овога пута у пратњи свога владике, што је примљено са великом радошћу и благодарношћу. Ова најава доживљена је као посебан благослов и охрабрење за даље неговање братских односа.

Ову посету сматрамо значајним и охрабрујућим кораком у **продубљивању односа између Српске православне и Коптске православне цркве**, као и живим сведочанством хришћанског јединства у различитости, утемељеног на љубави, поштовању и заједничком сведочењу Јеванђеља Христовог у свету.

ПРАЗНИК ЦВЕТИ И ВАСКРСЕЊЕ ХРИСТОВО

У храму Светиої Василија Остїрошкої у Линцу свечано су њрослављени ѡразник Цвети – Улазак Госїода нашеї Исуса Христїа у свети ѡрад Јерусалим, као и највећи хришћански ѡразник – Васкрсење Христїово. Ови свети дани сабрали су велики број верника, међу којима је било нарочитио мноїо деце, штио је читавом сабрању дало ѡсебну радоси, живоси и духовну лейоїу.

Празник Цвети, који непосредно претходи Великој и Страсној седмици, прослављен је у духу молитве и заједништва, сведочећи живу веру у Христа као Победитеља смрти и Дародавца живота. Празнично вечерње богослужење започело је **свечаним обходом око светог храма**. Са упаљеним свећама и радосним осмесима, деца и одрасли су побожно учествовали у литији, носећи освећене врбове гранчице – символ палминих грана којима је народ поздравио Христа при Његовом уласку у Јерусалим.

У свечаном ходу, заједно са верним народом, учествовали су и свештеници: протојереј-ставрофор **Драган Мићић**, протојереј **Зоран Врбашки** и ђакон **Ђорђе Мићић**, који су предводили молитву, узносили благослове и молитвено укрепљивали сабране.

По завршетку литије, у храму је служена **вечерња молитва**. Певницу су предводиле сестре **Марија и Драгана Симић**, заједно са појцима, чије је умилно и складно појање допринело свечаности и молитвеној сабраности. Посебан литургијски украс богослужењу дали су и рипидоносци, својим достојанственим држањем и учешћем.

Круна празничног сабрања било је **освећење врбових гранчица**, које су потом подељене верницима као благослов за њихове домове. Ове гранчице остају као знак наде, вере и духовног буђења, уводећи верни народ у дубину тајне Христовог страдања и светлост Његовог славног Васкрсења.

Након дана молитвеног узрастања и учешћа у богослужењима Страсне седмице, парохијска заједница је у пуноћи литургијског живота дочекала **Празник над празницима – Васкрсење Христово**.

У поноћ, тачно у **24.00 часа**, у храму је служена **поноћна васкршња Света Литургија**, којом је началствовао протојереј-ставрофор **Драган Мићић**, уз саслужење протојереја **Зорана Врбашког** и ђакона **Ђорђа Мићића**. У току богослужења **прочитана је Васкршња посланица Његове**

Светости Порфирије, која је сабрани верни народ укрепила речима наде, мира и васкршње радости. У тишини ноћи, обасјаној светлошћу свећа и радосним појањем, верници су молитвено дочекали победу живота над смрћу и са дубоким духовним трептајем узнели васкршњи поздрав: „Христос васкрсе!“

Радост Пасхе настављена је **на сам дан Васкрса**, када је у храму у **9.00 часова** служена свечана васкршња Света Литургија, којом је **началствовао руски православни свештеник Георгије из Беча**. Ово богослужење протекло је у духу братске љубави и саборности, уз бројно присуство верног народа, породица и деце, који су са радошћу и благодарношћу учествовали у Светој Тајни Евхаристије.

Тако су празници Цвети и Васкрсења Христовог у нашој заједници прослављени у пуноћи литургијског живота – од свечане литије и вечерњег сабрања, преко поноћног бдења, до празничног јутарњег евхаристијског сабрања. Овакво молитвено и саборно учешће сведочи да наша парохија живи ритмом Цркве и да се, из године у годину, овај благословени поредак све више утемељује као **жива и освећена традиција**.

Христос васкрсе! – Ваистину васкрсе!

ВАСКРШЊА ПОНОЋНА ЛИТУРГИЈА у храму Светог Василија Острошког у Линцу

*У најсвећенијој ноћи хришћанске историје, када се чинио православни свети сабира око Тајне Животи и победе над смрћу, у храму Светијој Василија Острошког у Линцу торжествено је и мољиво прослављено **Васкрсење Господа нашег Исуса Христа**. Поноћна пасхална Светија Литургија заочела је у **00.00 часова**, а претходили су јој свечано јуиерење и васкршњи Крсни вход – литија око светијој храма, у којој је верни народ, носећи уиале не свеће као символ светилости Христове, са радошћу и побожношћу јојао:*

*„Воскресење Твоје, Христие Сјасе,
анђели певају на небесима;
и нас на земљи удостиј
чистиим срцем да Те слаavimo!“*

Светом Литургијом је началствовао протојереј-ставрофор Драган Мићић, старешина храма, уз саслужење протојереја Зорана Врбашког и ђакон Ђорђа Мићића. Саборна радост верног народа испунила је храм и његову порту – неколико стотина верника, у молитвеном трептају и унутрашњој сабраности, дочекало је „Празник над празницима и Сабор над саборима“. Храм је био обасјан светлошћу васкршњих свећа, док су срца сабраних зрачила надом, вером и радошћу у победу живота над смрћу.

У духу древног предања и поретка Свете Цркве, после прочитаног Светог Јеванђеља и свештеног возгласа „Христос васкрсе!“, одјекнуо је снажан и јединствен одговор целог народа: „Вистину васкрсе!“, чиме је храм постао простор небоземне радости и пасхалног торжества.

У току Свете Литургије, прочитана је **Васкршња посланица Његове Светости Патријарха српског Г. Порфирија**, у којој је, са очинском бригом и пастирском љубављу, упућен позив на веру, мир, покајање и духовно васкрсење као пут истинског и вечног живота у Христу.

Многи од сабраних верника, припремљени постом, молитвом и Светом Тајном исповести, са радошћу су приступили **Светој Чаши**, сјединивши се са Васкрслим Господом у Његовом Телу и Крви и примивши залог живота вечног и спасења.

Пред крај Свете Литургије освештана су **васкршња јаја**, древни и препознатљиви хришћански символ живота, васкрсења и обнове, која су потом подељена свим присутнима. Пасхална радост наставила се у братском заједништву, честитању празника и радосним сусретима верника, све до раних јутарњих сати.

У овој светој ноћи, ноћи која је осветлила све векове, Линц је постао мала икона Јерусалима – града у којем је живот победио смрт, љубав надвлада мржњу, а светлост Христова распршила таму.

**ХРИСТОС ВАСКРСЕ!
ВА ИСТИНУ ВАСКРСЕ!**

ВЕЛИКИ ПЕТАК У ХРАМУ СВЕТОГ ВАСИЛИЈА ОСТРОШКОГ У ЛИНЦУ

Велики Петак, дан најдубље тишине, бола и молитвене тишине у живој Цркви, свечано је и достојанствено обележен у нашем храму у Линцу. На вечерњем бојослужењу, уз изношење и полагање Плаштанице у Христов гроб, сабрао се изузетно велики број верника. Храм је био испуњен до последњеј месџи, а посебну радост и наду у будућности Цркве представљало је присуство великог броја деце, која су својом искреном љубовношћу, тишином и љажњом дала посебну лепоту овом светом и љажном дану.

Христов Гроб, као и сваке године, са много љубави, стрпљења и молитвеног усрђа украсиле су **парохијанке, на челу са протиницом Грозданом**. Њихов несебичан труд и дар из срца допринели су да простор око Гроба Господњег буде украшен достојанствено и у духу Великог Петка, стварајући дубоко молитвену и смирену атмосферу, која је сабране вернике уводила у тајну Христовог добровољног страдања и жртве ради спасења света.

Након изношења и постављања Плаштанице у Гроб, верни народ је са побожношћу приступао **провлачењу испод Ње**, у складу са побожном народном традицијом. Тај чин је за многе представљао тихи израз личне молитве, смирења, покајања и наде у исцељење душе и тела, као и вапај распетом Христу за милост, утеху и духовно укрељење.

Храм је током целе ноћи остао **отворен за молитвено бдење**, како би верници могли да у тишини и миру бораве крај Гроба Господњег. Млади и стари су се смењивали у дежурству, читајући пригодне молитве, чинећи тако **непрекидно молитвено бдење**, у складу са вековном црквеном традицијом. Та тиха ноћна молитва била је снажно сведочанство живе вере и љубави према Христу, који је тога дана ради нас пострадао и био положен у гроб.

Овакво молитвено сабрање, прожето тугом, тишином и надом, представљало је дубоку духовну припрему за велику и светлу радост **Васкрсења Христовог**, коју су сви сабрани верници са вером, стрпљењем и надом ишчекивали.

СЛУЖЕЊЕ СВЕТЕ ТАЈНЕ ЈЕЛЕОСВЕЋЕЊА у храму Светог Василија Острошког у Линцу

У четвртој недељи Великој њосћи, у време када Света Црква нарочићо њозива верне на духовно укрећљење, шрићљење и наду, у храму Светиој Василија Острошкој у Линцу служена је Света Тајна Јелеосвећјења. Ова светиа Тајна, устћановљена њо ѡредању светићх аѡсћола ради исцељјења душе и шела, сабрала је велики број верника који су са молићвом, смирећем и жићвом вером у милосћи Божију ѡрисћућили овом блаћодаћном чину.

Свешћенослужитељи су у заједничкој молитви призивали благодат Светога Духа да освети јелеј, како би он постао средство исцељјења и укреплјења за све који му са вером приступају. Поред старешине храма, протојереја-ставрофора **Драгана Мићћића**, у служењу Свете Тајне Јелеосвећјења учествовали су и:

протојереј **Зоран Врбашки**, парох у Линцу;
протојереј **Никола Скопљак** из Велса;
протојереј **Љубомир Болић** из Енса;
јереј **Андреј Живковић** из Браунауа;
јереј **Александар Дмитривић** из Гмундена;
јереј **Немања Мићћић** из Граца,
као и ѡјакон **Ђорђе Мићћић** из Линца

Само богослужење одвијало се у молитвеном миру и тишини испућњеном храму. Верни народ је са пажњом и унутрашњом сабраношћу слушао читаће **седам одељака из Светог Јеванђеља**, који сведоче о чудесним исцељјењима Господа Исуса Христа, као и **седам молитава** у којима се призива Божија благодат за освешћање јелеја и укреплјење свих присутних.

Посебну радост изазвало је присуство великог броја младих, који су са вером и смирећем приступили овој Светој Тајни, сведочећи да је наша Света Црква жива и да у њој духовно узраста ново поколење, које корача путем својих предака. По завршетку читања и молитава, свешћенство је вернике помазало освешћеним јелејем, узносећи молитве за њихово телесно и духовно здравље. Благодат Божија осећала се у свакој изговореној речи, у сваком помазању и у свакој души која је у заједници Цркве затражила утеху и исцељјење.

Важно је истаћи да се у **Архијерејском намесништву за средњу Аустрију** ова Света Тајна **редовно служи једном у току Васкршњег поста**, по утврћјеном редоследу о којем се свешћтеници међусобно договарају. Оваква

пракса, настала из пастирске бриге и жеље за саборним служењем, из године у годину се учвршћује и постепено улази у лепу и благословену традицију нашег намесништва, на радост и духовну корист верног народа.

Пригодну и поучну беседу произнео је протојереј **Љубомир Болић**, који је подсетио на значај покајања, трпљења и поверења у Божији промисао, посебно у временима болести и животних искушења.

На крају богослужења, старешина храма протојереј-ставрофор **Драган Мићић** захвалио се свим свештенослужитељима који су учествовали у овом благословеном духовном сабрању, као и верном народу на молитвеном учешћу. Том приликом подсетио је на значај поста, молитве и редовног учешћа у Светим Тајнама, нарочито у данима Великог поста, када се Црква припрема за највећи хришћански празник – **Светло Васкрсење Христово**.

Нека Господ, по својој великој милости и молитвама **Светог Василија Острошког**, дарује свима здравље, мир и духовну снагу, да у радости и љубави дочекамо светло и спасоносно Христово Васкрсење.

ПРИПРЕМЕ ЗА СЛАВУ

У духу заједништва, преданости и вере, извршене су ојсежне припреме за прославу парохијске славе – Светиої Василија Острошкої – у Лици, која је и ове године организована са великом љубављу и љажњом. Храм и цорџа су оживели захваљујући цруду и залагању наших верника, који су, вођени примером великої светицелја и љубављу према својој Светиој Цркви, узели активно учешће у свим припремним радовима и састали се у цетак 10. маја да доврше зајочетю.

Побожан и вредан брачни пар Ђорђевић из Велса побринуо се да простор око храма заблиста, уредивши живицу и околину црквеног комплекса. Саша Митровић, уз несебичну подршку својих пријатеља, довршио је радове на фасади црквене сале, чиме је овај објекат добио уређен и достојанствен изглед за све госте који су дошли на славско сабрање. Славски домаћин, Младен Ђурановић, заједно са својим сарадницима, поставио је велики свечани шатор капацитета око 500 места, чиме су створени услови за достојанствен дочек бројних верника и гостију.

У храму је у вечерњим сатима, служен Акатист Пресветој Богородици, коме су присуствовали и питомци Војне и Полицијске академије из Београда, што је посебно обогатило молитвени сабор и дало му свечани и саборни карактер. Посебну духовну тежину догађају дало је и присуство потомака жртава концентрационог логора Маутхаузен, који су се са дубоким поштовањем и молитвеним трепетом поклонили сенима својих пострадалих предака.

Делегацију из Србије чинили су високи представници државе: државни секретар Зоран Антић, генерални конзул Републике Србије у Аустрији госпођа Вера Вукићевић, конзул господин Дејан Удовичић, као и хонорарни конзул господин Александар Ченић. Њихово присуство представљало је јасан израз бриге, подршке и повезаности матице са својим народом у расејању.

У име Културно-просветне заједнице Србије, госпођа Божица Велоусис уручила је признања заслужним појединцима и организацијама који су се истакли у очувању српске културе, духовности и националног идентитета у дијаспори.

Гости из Србије су, у недељу 11. маја, учествовали и на званичној комеморацији у некадашњем нацистичком концентрационом логору Маутхаузен, где су, заједно са представницима државе и Цркве, одали молитвени помен и дубоко поштовање свим невиним пострадалима на том страшном месту страдања.

СЛАВЉЕ У РАДОСТИ И МОЛИТВИ

– храмовна слава у нашем светом храму –

У недељу, 11. маја 2025. године, у присуству великог броја верника и грађанских људи, свечано је прослављена храмовна слава, празник посвећен заштитнику нашег храма – Светом Василију Острошком. Овај блајесловени дан протеклао је у духу молитве, саборности и заједничтва, испуњен духовном радошћу и браћском љубављу.

Светом Литургијом, у празнично украшеном храму, началствовао је протојереј-ставрофор Драган Мићић, уз саслужење уваженог госта протојереја-ставрофора Предрага Азапа из Илока, као и протојереја Зорана Врбашког и ђаконa Ђорђа Мићића. За певницом су појали наши појци, предвођени Драганом Симић, узносећи молитве и славословља Господу и светитељу коме је храм посвећен.

По завршетку Свете Литургије, у присуству сабраног народа, обављено је освећење и резање славског колача. Овогодишњи славски домаћини били су господин Младен Ђурановић са супругом Душанком и својом породицом. Они су се са великом љубављу и одговорношћу прихватили ове часне дужности. Четвртину славског колача предали су наредном куму, господину Здравку Симуновићу, који се, заједно са супругом Свјетланом, примио кумства за 2026. годину. Овај свечани чин протекао је у молитвеном расположењу и истинској духовној радости.

Порта храма била је испуњена верним народом, од најмлађих до најстаријих, а празнично славље настављено је трпезом љубави, коју су припремили домаћини. Свештеници су благословили храну, а атмосфера је била прожета песмом, осмесима и братском блискошћу.

Посебан допринос свечаној и радосној атмосфери дали су Ненад Игњатовић са својим пријатељима музичарима, чије је музицирање, са осећајем мере и поштовања према светом догађају, унело у порту дух радости, традиције и саборности и додатно улепшало целокупно славље.

У поподневним часовима, по завршетку званичне комеморације у Маутхаузену, слављу су се придружили и високи гости: амбасадор Босне и Херцеговине у Аустрији, господин Сениша Бенџун, као и господин Младен Филиповић, шеф Представништва Републике Српске у Републици Аустрији, са својим сарадницима.

Такође, велико нам је било задовољство што смо у овом празничном дану угостили и представнике Републике Србије: генералног конзула госпођу Веру Вукићевић, конзула господина Дејана Удовичића и хонорарног конзула господина Александра Ченића, који су били у пратњи својих

сарадника. Њихово присуство представљало је не само званичну подршку, већ и израз искрене духовне и народне повезаности са Србима у расејању.

Цео дан протекао је у знаку духовне радости, молитве, гостољубља и саборности. Био је то живи доказ да се вера и љубав у Христу најдубље доживљавају у заједници сабраној око светог олтара. Овај празнични дан остао је дубоко урезан у памћење свих који су у њему учествовали, као дан благодарности, братске љубави и народног сабрања.

Свима који су на било који начин допринели организацији и лепоти ове свечаности, упућујемо искрену и срдачну благодарност, а нашем куму и будућим славским домаћинима желимо добро здравље, духовну снагу и обиље Божјег благослова.

ПРАЗНИК СВЕТОГ ВАСИЛИЈА ОСТРОШКОГ — слава нашег храма и парохије

*У великој духовној радосћи, 12. маја је прослављен празник **Светој Василија Острошкој**, заштитника нашег храма и целе парохије. Овај велики светитељ, чије мошти почивају у манастиру Острогу а Епиграхиљ у нашем храму и коме се верни народ са вером и надом обраћа већ вековима, и овога пута сабрао је верне у љубави Христовој на заједничкој молитви.*

Свету Литургију служио је протојереј Зоран Врбашки, уз молитвено учешће бројних верника. За певницом је одговарала Драгана Си-мић, која је својим појањем допринела молитвеној лепоти и свечаности богослужења.

Литургијско сабрање било је обogaћено присуством уважених гостију из отаџбине – питомаца Војне и Полицијске академије из Београда, који су дошли у пратњи својих професора и васпитача. Делегацију је предводио државни секретар у Министарству Републике Србије, господин Зоран Антић, заједно са госпођом Божицом Велоусис.

У оквиру литургијског сабрања, протојереј-ставрофор Драган Мићић освештао је крсна знамења за фондацију „Срби за Србе“ и Српски културни клуб „Острог“ из Линца, чиме је празник добио и изразиту димензију хришћанске солидарности, љубави и бриге за ближње.

Ово празнично сабрање оставило је дубок и благословен утисак у срцима свих присутних. Било је то живо сведочанство вере, љубави према Цркви и поштовања према Светом Василију Острошком, који и данас, као и кроз векове, својим светим молитвама чува, исцељује и духовно укрењује свој верни народ.

Слава Богу и Светом Василију Острошком Чудотворцу, а свима који су учествовали у овом светом сабрању – нека празник остане на духовну корист и благослов.

ЧИСТОТА ХРАМА – ОДРАЗ НАШЕ ЉУБАВИ ПРЕМА БОГУ И ЗАЈЕДНИЦИ

*Многи посећиваоци су често изишли како су наш храм и његова околи-
на увек чисти и уредни. То није било случајно – за њу лепо су били су заслу-
жни вредни чланови наше парохије, који су својом љубављу, трудом и до-
бровољним радом служили Богу и заједници.*

Тога дана капела за паљење свећа добила је нови сјај, као и плато ис-
пред храма. Захваљујући новопеченом приватнику **Марију Мики-**
ћу, који је, уз подршку свог оца **Зорана**, испробао нове машине за
чишћење, читав простор је заблистао као никада до тада.

И они су били радосни због учињеног труда – а ми још више. Од срца смо
се помолили Господу да њихов рад буде благословен, да имају довољно посла
и успеха у сваком труду који предузимају. Са наше стране добили су искре-
ну препоруку, а изнад свега – Божији благослов. ☩

ПРЕДАВАЊЕ ПРОФЕСОРА, ДОКТОРА, ПРОТОЈЕРЕЈА-СТАВРОФОРА МИЛОША ВЕСИНА НА ТЕМУ „БРАК И ПОРОДИЦА“

Свечаности поводом прославе Светиої Саве у храму Св. Василија Острошкої Чудотворца у Линцу, оийочеле су још у субоїу, 25. јануара, када је после вечерњеї боїослужења, професор, доктор, протојереј-ставрофор и умировљени парох јужночикашки, іосїодин Милош М. Весин, по раније утврђеном програму, у иреїуном храму, одржао предавање на тему „Брак и породица“.

Високо пречасни и часни оци, браћо свештеници и ђакони, драги прото Драгане, прото Зоране, новорукоположени оче Немања, ђаконе Ђорђе и ништа мање, драги ми оче Александре, вечерас је наш гост из Чешке. Нисмо се видели неких 17, или 18 година. Тада је то било у хладној Минесоти у Америци, драга браћо и сестре!

Необична ми је радост, заиста радост, да будем овде вечерас са свима вама, посебно у овом, не тек лепом, не ни дивном, а и леп је и диван и предиван, него у заиста велелепном храму Славе Божије. Овај храм у великој мери говори и о свима вама, о свима онима дакле, који се потрудише око велелепности дома Божијег. Јер ово јесте дом Славе Божије, али у исто време је ово и дом свих вас, свих нас и без обзира где да се, ма на ком делу земаљског шара ми нађемо, када уђемо у православну цркву, поготово ми Срби, негде у србску православну цркву, а нема континента, нема простора где наших цркава нема, Богу хвала, ми се свуда осећамо као свој међу својима.

Ми се свуда осећамо заиста као код куће. Мене радује ваше присуство вечерас и ако мислите да сам ја дошао вама нешто да кажем што ви не знате, онда мислим да је реч о једној заблуди. Јер ја сам дошао вечерас овде да ми заједно промишљамо о нечему што се дотиче свакога од нас. Јер чак и они међу нама који можда нису или нису још увек, једноставно нису брачно свезани, они су плод нечијег брака, плод брака њихових родитеља. Дакле, свако је од нас део неке породице. Деца смо наших родитеља, многи су благословени даром родитељства, па су очеви и мајке своје деце. Многи од нас су браћа својим сестрама, сестре својој браћи. Имамо међу нама који су Богу хвала већ бабе и деде својим унуцима или они који су унуци својих бака и дека, итд. итд.

Пре него што било шта кажемо о браку и породици, а нећемо улазити у заиста многе дефиниције шта брак јесте, шта породица није итд., него ћемо првенствено говорити о ономе шта су данас највећи изазови за брак и породицу, првенствено за нас који себе доживљавамо и који јесмо православни

хришћани. И пре тога, јер увек све почиње речју Божијом, као што је и ово наше сабрање почело овом вечерњом молитвом, дозволите ми да вам прочитам један кратак одељак из Посланице Ефесцима Светог апостола Павла, један текст који би свако од нас, без обзира колико да нас има у породици, без обзира да ли сами живимо, јер ипак смо део некога друштва, део смо једне веће породице, као што је ова парохија, део смо једне велике породице, као што је то наш србски народ, и наравно део смо још веће породице, ако што је то читаво човечанство. Јер је свако створен по лику Божијем.

Мислим да би овај текст многи од нас, заправо свако од нас би требало да ово дело исчитава што чешће, да не кажем свакога дана, е да би смо могли да се носимо са изазовима које овај свет не тек само поставља, него врло често и све чешће, намеће свима нама. Каже апостол Павле:

„А даље, браћо моја, јачајте у Господу и у сили моћи Њејове. Обуцијте се у свеоружије Божије, да бисте се моли одржајте против лукавства ђаволскога. Јер ми не рађујемо против крви и тела, него против ђолаварства и власти и господара таме овога света, против духова злобе у небесју. Зато, узмијте свеоружије Божије, да бисте се моли одувијте у зли и дан и одолевши свему, одржајте се. Стојте дакле, ојасавши бедра своја истином и обукавши се у оклој правде. Обувши ноге у приправност за јеванђеља мира, а изнад свега узмијте шшић вере, о који ћеће моћи ојасати све ођене стреле нечистијога. И каићу сијасења узмијте и мач духа који је Реч Божија.“

Када би човек само један малени део овога покушао да изврши и да спроведе у својој свакодневици, верујте, наши животи, па самим тим и наши бракови и наше породице би имали једну сасвим, сасвим другачију динамику. Ми врло често имамо обичај да много тога некако *пошиснемо пог шейих* оне магичне речи, јер она је заиста за многе постала магична, када се каже „*шрадиција*“. Па онда ту реч изговарамо, а да заправо врло често и не знамо шта традиција значи. А на почетку би увек требало да се опоменемо тога да Христос није рекао: ја сам традиција, ја сам обичај, него: „*Ја сам љућ, истина и живић!*“ Дакле традиција у цркви, то није континуитет сећања, оно што је било присутно у једној генерацији, па је онда та генерација то пренела другој. То није чак ни сталност неких ритуала, не. Традиција је, како је то лепо рекао отац Георгије Флоровски, „...стално пребивање Духа Светога у Цркви.“ То је заправо континуитет Божијег вођења, јер Црква није организација, Црква није институција, Црква је Тело Христово! И сваки онај који Цркву доживљава и гледа и у њој очекује да види организацију, институцију, он ће то и само то једино и видети. А онај који у Цркву улази као део тога Тела, јер свако је од нас један малени, али немојте заборавити, незаобилазни и скупочени део тога Тела. Јер колико је Христос пострадао за њега и за њу, исто је толико пострадао и за свакога осталог овде од нас присутних. Дакле Цркву

не везује слово, него се Црква креће вазда и увек снагом Духа Светога. И зато ми увек на почетку сваког богослужења имамо призив Духа Светога. Када се молимо: „*Царе Небески, Ушеиши њељу, Душе истиине, који си свуда и све исцјуђаваш, дођи и усели се у нас и очисти нас од сваке нечистиоће и сѣси Благи, душе наше!*“ Црква, као што је она једна света, саборна, апостолска, она је и у исто време и отачаска. Јер Црква је отеческа управо због тога што је потврђена учењем отаца а многи од њих су то своје учење потврдили и мученичком крвљу. Јер управо су свети оци, најбољи тумачи, они који су својим животом просијавали истину.

И сада полако, долазећи на терен онога што би требало рећи о породици, не можемо а да не мимоиђемо сутрашњи празник, то су наши најстарији мученици, такозвани мученици београдски, Ермил и Стратоник, из оних најранијих хришћанских времена. Постоји не тек само по предању, једно место у ширем кругу Београда, где се зна да је било место њиховог мученичког страдања и већ неколико година уназад, постоје напори и добра воља и то ће једнога дана, када дође време, уродити и плодом, да се ту подигне и храм у славу светих мученика београдских, значи првих србских, можемо слободно рећи, мученика Ермила и Стратоника. Они нас дакле опомињу да смо ми део једне много веће и много снажније и много динамичније породице, а та породица се управо зоре Црква. И онда није ни мало случајно, да се Света Тајна брака благосиља управо овде у дому славе Божије, у храму у цркви Божијој. И нека вас не буну то што ми не говоримо о светој тајни породице, него говоримо о Светој Тајни брака. Да ли то значи да породица није света? Напротив, јесте света, али светост породице долази од светости брака. Што је светији, другим речима, што је функционалнији брак, тиме је светија, тиме је функционалнија, тиме је боља, тиме је напреднија и породица. Због тога свети оци и мученици, нису тек сведоци „старе вере.“ Не, они су сведоци „праве вере.“

Много тога има што припада старини, али нешто што је старо, не мора у исто време да буде и оно што је право, поготово оно што је „право“, а сама наша реч, коју толико често употребљавамо „православље“, управо означава то: право славље, не да нешто славимо, него прослављање Имена Божијег. Јер је једино у православљу сачуван неокрњени Лик Христов. Да ли то значи да смо сви ми свети? Не значи. Али значи да је свако од нас позван на светост. И управо то значе оне речи које чујемо на свакој литургији, када свештеник узносећи Свети Агнец каже: „*Светиње Светима!*“ Значи то је свето, Тело и Крв Христова, који се дају онима који су позвани да буду свети. Јер ми смо заједница светих, али ако смо заједница светих, а јесмо, то је као онај новчић који има две стране, на једној страни је уклесано, не нашом руком, већ крвљу Христовом: „*заједница светих*“, док је са друге стране, а ту смо ми заслужни, уклесано: „*заједница грешника*“. Заједница грешника који се спасавају, како?

Заједно, у цркви. Због тога је то прва реч која је неодвојива од појма „породице“. Не може да постоји здрава, функционална, православна породица, а да није дубоко укореењена у животу Цркве. И због тога, први изазов са којим се свака наша породица суочава, а то посебно важи за вас, за нас који живимо у расејању. Многи од вас или ваша деца су рођени овде. Ја сам 34 године био на једној типичној, како ми то у Америци кажемо, староседелачкој парохији, у Јужном Чикагу, где су људи мојих година унуци оних људи који су се родили у Америци. Значи дедови моје генерације су они који су се родили у Америци, дедови и бабе, потомци оних који су крајем 19. и почетком 20. века дошли у Америку. Значи за нас у расејању – а нема тог места, као што рекох, на свету где нас нема, – за нас је јако важно како ћемо одговорити на први изазов, а тај први изазов је питање идентитета.

ПОСЕТА УЧЕНИКА HTL WELS НАШЕМ ХРАМУ У ЛИНЦУ

Дана **5. маја**, наш храм је имао част и радост да ујости ученике четвртог разреда Техничке школе **HTL Wels**, који су, у праћњу својих професора, јосјодина **Schrangel-a** и јосјодина **Spöcker-a**, дошли у оквиру школског пројекта јосвећеног ујознавању различитих верских традиција и култура у Аустрији.

Госте је срдечно примио старешина храма, **протојереј-ставрофор Драган Мићих**, који је током једночасовне презентације представио основне елементе православне вере, историјски развој и симболику православног храма, као и свакодневни духовни живот верника. Посебна пажња посвећена је улози црквене општине у Линцу, њеном значају за очување верског, културног и националног идентитета, као и пастирској бризи за вернике у дијаспори.

Презентација је била обогачена живим примерима из пастирске праксе, што је ученицима омогућило да на непосредан и разумљив начин сагледају како изгледа православна духовност у савременом друштву и у условима живота ван матице. Ученици су показали велико интересовање, постављали бројна питања и са пажњом пратили излагање.

Међу ученицима је био и **Никола Пандуровић**, пореклом из Неготина, који је уједно био и један од иницијатора ове посете. Његово ангажовање и жеља да повеже своју школу са нашом црквеном заједницом представљају леп пример очувања духовног и културног идентитета међу младима који одрастају у мултикултурном окружењу.

Међу ученицима је било и више младих чији родитељи потичу са простора бивше Југославије, што је овом сусрету дало додатну димензију значаја – као сусрет културе порекла и стварности у којој данас живе, уче се и граде своју будућност.

Целокупан сусрет протекао је у духу међусобног поштовања, отворености и искрене заинтересованости за дијалог. Посета је закључена обостраном жељом да овакви сусрети постану чешћи и да наставе да граде мостове разумевања, уважавања и мирног суживота међу људима различитих верских и културних традиција.

ЂУРЂЕВДАН – СЛАВА ХРАМА И РАДОСТ ЗАЈЕДНИЦЕ

Храм је био исцрпљен светлости, молићом и радошћу, јер смо свечано прославили празник Светиої великомученика Георгија – Ђурђевдан, који је уједно и храмовна слава, као и слава наших свешћеника, протојереја-сћа-врофора Драїана и протојереја Зорана.

Свету Литургију служио је **прота Драган**, уз саслужење **проте Зорана** и **ђакона Ђорђа**. Саборна молитва верног народа, умножена појањем и празничним расположењем, створила је дубоко молитвено и благодатно расположење. У току службе, освештана су и крсна знамења свечара, уз традиционално ломљење славског колача, у духу наше свете православне вере и народне традиције.

Посебну радост донела је и посета ученика школе **Stelzheimer** из Линца, који су са својим наставницима дошли да се упознају са духовним, културним и уметничким богатством нашег храма. Њихово одушевљење лепотом храма, иконостаса и фресака, као и срдчним пријемом, оставило је дубок утисак и на њих и на све нас.

Свештеници су свечарима који славе свог небеског заштитника, Светог Георгија, пожелели срећну и благословену славу! „**Нека овај велики Божији угодник буде ваш заступник пред Господом и нека вас укрепљује у сваком добру, здрављу, миру и љубави**“, рекли су они.

БЛАГОСЛОВЕНО САБРАЊЕ СВЕШТЕНСТВА ЕПАРХИЈЕ АУСТРИЈСКЕ У ЛИНЦУ

*Благословом Њејовој Високојреосвећенствва, Митрополита бачкој и администратора Епархије аустријске, **Иринеј**, свештенство наше Епархије сабрало се **15. априла** у Храму Светиој Василија Острошкој Чудотворца у Линцу, новодом годишње свештеничке исјовесити.*

Према благословеном поретку и устројству Свете Цркве, овај значајан духовни догађај обавља се једном годишње у месту које одреди надлежни епархијски архијереј. Овога пута, та част и радост припале су нашој парохији, што је за све нас представљало велику духовну радост, али и подстрек за даље служење. Том приликом, у храму се сабрало више од **тридесет свештенослужитеља** из различитих крајева Аустрије, што је на посебан начин посведочило живу веру, братску љубав и саборност Цркве Христове.

Посебна духовна корист овог сабрања огледала се у чињеници да је и ове године свету службу исповедања свештенства обавио **Рашко Радовић**, Високопречасни протојереј-ставрофор из Трста, човек дубоке побожности, богатог пастирског искуства и свештеничке мудрости, чија је реч многим била истинско укрељење и духовна подршка.

Истота дана служена је и **Света Литургија Пређеосвећених Дарова**, којом је началствовао пречасни протојереј **Никола Пантић** из Салцбурга, уз саслужење пречасног јереја **Далибора Петића** из Санкт Пелтена, пречасног јереја **Александра Дмитровића** из Гмундена, као и ђакон **Ђорђа Мићића** из Линца.

Многи од сабраних верника имали су благослов да приступе **Светој Тајни Причешћа**, сјединивши се са Телом и Крвљу Господњом, што представља врхунац и смисао сваког литургијског и духовног сабрања.

По завршетку молитвеног дела, братско дружење настављено је у парохијској сали, у топлој и срдечној атмосфери. Вредне руке наших парохијанки, предвођене протиницом **Тањом Врбашки**, припремиле су богат и укусно осмишљен **посни ручак на води**, у потпуности у складу са духом Великог поста. У припреми трпезе, са љубављу и пожртвовањем, учествовале су и **Нада Врховац** и **Луција Величковић**, којима овом приликом упућујемо искрену и срдачну благодарност.

Овај дан остаће упамћен као дан молитве, покајања, братског сабрања и истинске духовне радости. Нека Господ благослови све учеснике овог сабрања, дарујући им снагу, мир и радост у даљем служењу Цркви и народу Божијем.

ПРАВОСЛАВНА ДУХОВНА УЧЕЊА СВЕТИХ СТАРАЦА

У мојих 25 година као свештеника, никада нисам видео ништа слично... Тако почиње једно од најмоћнијих сведочанстава које сам икада доживео као свештеник. Прошле су године отицао сам руком положен, служио сам у парохијама у граду, видео сам отицају, веру, радост и трагедије.

Али оно што сам доживео у малом, тихом селу у Румунији, потресло ми је срце и заувек променило начин гледања на који ћу доживљавати праву љубав.

Када су ме пребацили из града у село, био сам срећан. То није била казна, то је био благослов. Одувек сам желео да служим у малој заједници, да будем близак обичним људима, једноставном животу.

Управо сам купио скромну кућу, са малом баштом и виноградом, у селу окруженом шумама и пољима. Тамо је тишина била жива, не угњетавајућа – тишина која вас обузима.

Од првог дана осетио сам нешто посебно. Сеоска црква, иако мала, била је пуна сваке недеље. Не само са старијима, као у граду, већ са читавим породицама – младима, децом, чак и тинејџерима који су дошли добровољно, а не из обавезе. Људи су певали из срца, с поштовањем се крстили, а после службе су седели и разговарали, као једна велика породица. Осетио сам да је Бог присутан не само у цркви, већ и у њиховим топлим срцима. Једног понедељка сам отишао на сеоско гробље да проценим стање земљишта, да видим шта још треба поправити или очистити. Шетао сам међу гробовима са списком у руци када сам је угледао: старицу, око 75 година, која је стајала склопљених руку и изгубљеног погледа. Претпоставио сам да је дошла на гроб неког рођака, можда брата или изгубљеног детета. Нисам желео да ометам, па сам наставио са својим послом. Дани су пролазили, али старица је још увек била ту. Уторак, исто. Среда, опет. Четвртак и петак – иста слика: старица, на истом месту, близу истог гроба, тиха али присутна.

Нешто ме је мучило. Шестог дана сам одлучио да је питам. Приближио сам се нежно и јавио.

– „Љубим вам руку, оче“, рекла ми је, благо се осмехујући.

– Живела, мајко.

Видим те овде сваки дан... и питам се шта те доводи овде сваки дан. Погледао сам гроб. Било је најуредније на гробљу, са чистим крстом, вазом свежег дивљег цвећа и беспрекорно покошеном травом.

– Оче, идем код мужа. Прошло је 5 година откако сам га изгубила. Нисмо имали деце.

Он је био све што сам имала на свету. Много, много смо се волели. Био је добар, љубазан, вредан човек. И од тада долазим сваки дан и разговарам са њим... као да ме слуша. Говорим му шта радим, како се осећам. Кажем му да ме чека. Да ћемо се једног дана, ако Бог да, поново срести.

– Сузе су ми се скупљале у угловима очију. Остао сам без речи. Ова жена, тетка Софија, ишла је на гробље сваки дан, по киши, по сунцу, по ветру, пет година. Није ништа тражила, није ништа очекивала. Само одржавала је љубав живом.

Љубав која није умрла са особом, већ је наставила да живи у гестовима, у шапутаним речима, у молитви, у тајним сузама.

– Тетка Софија, рекох дрхтавим гласом, велики човек те посматра. Са неба, са Богом на својој страни, он бди над тобом.

– Верујете ли, оче?...

– И ја се надам...

Благословио сам је, рекао сам јој неколико речи охрабрења. Онда сам отишао, али не са мирном душом. Сузе су ми пекле у угловима очију. Овај пар, ова оданост, ова љубав која је превазишла смрт, преплавили су ме.

Следеће недеље, осетио сам да морам нешто да кажем. Дакле, у проповеди сам младима говорио о љубави, поштовању и везама које никада не умиру. Испричао сам им причу о тетка Софији, не помињући њено име. Рекао сам им о тој жени која је, у свету где људи брзо заборављају, одлучила да никада не заборави, да никада не престане да воли. Да иде сваког дана на гробље, само да би сачувала једно сећање и једно обећање.

Тиха лекција о браку, стрпљењу и посвећености. Млади су слушали у тишини. Били су импресионирани. Неколико девојчица је имало сузе у очима. Можда су први пут видели да љубав није само леп почетак, већ и дуго путовање, пуно жртава, али достојанствено и чисто, које неки бирају да пређу до краја – па чак и изван краја.

Поука из ове приче: Прави брак, изграђен на љубави, поштовању и вери, никада не умире. Време, удаљеност, болест или смрт не могу га уништити. Она наставља да живи једноставним гестовима, молитвама, корацима које свакодневно чинимо ка гробу своје вољене особе. Љубав свим срцем.

Чиста љубав. Поштовање. И тада, наша љубав неће бити само пролазно осећање, већ свети завет, попут оног од тетка Софије – једноставне жене, али са златним срцем, која је свакодневно љубављу превазилазила усамљеност.

Преузето са сџранице:

*Православна духовна учења светих сџараца
„Православни Духовни поуки од Светите Старци“
Превод са македонској: Православни Живој*

ГОСТ МИХАЈЛОВИЋ

У суботу, 15. марта у нашем храму је, након вечерње молитве, одржано духовно предавање на тему „Како служити ближњима и не изгубити себе“. Предавање је одржао Данило Михајловић, који је на јасан, иасириски и живојно близак начин говорио о једном од најосетљивијих питања хришћанског живота – о равнојези између жртвене љубави према ближњима и очувања унутрашње духовне целиности личности.

Полазећи од јеванђелских примера и искуства Цркве, предавач је указао да истинско служење никада не подразумева самоуништење, већ се рађа из личног односа са Богом, из молитве и унутрашњег мира. Посебно је наглашено да човек може дугорочно служити другима само онда када и сâм духовно живи, расте и обнавља се у Христу.

Предавање је изазвало велико интересовање сабраних верника, који су са пажњом пратили излагање, препознајући у њему теме које се тичу свакодневног породичног, парохијског и друштвеног живота. Након излагања, уследио је кратак разговор, у коме су присутни имали прилику да поставе питања и поделе лична искуства.

Ово духовно сабрање представљало је још један благословени тренутак у животу наше заједнице, подсећајући нас да је хришћанско служење увек пут љубави, али и одговорности према сопственој души.

ОБНОВЉЕНА ПАРОХИЈСКА САЛА – ПРОСТОР САБРАЊА ПОСЛЕ СВЕТЕ ЛИТУРГИЈЕ

Наша парохијска сала, као место сабрања, сусрећа, дружења и духовне радости, поново је засијала у новом и освеженом руху. То је простор у коме се верни народ редовно сабира након Свете Литургије, продужавајући литургијско заједништво у братском разговору, заједничкој тирези и међусобном упознавању. Управо зато је било важно да овај простор добије изглед достојан своје намене и значаја.

Уз Божију помоћ и добру вољу људи, сала је добила заслужено освежење кроз нови слој боје, који је унео светлост, свежину и топлину у овај важан део нашег парохијског живота. У њој се, после богослужења, одржавају разговори, предавања, свечаности и бројна сабрања која јачају осећај припадности и заједништва.

Посебну и искрену захвалност дугујемо нашем парохијанину Саши Митровићу, који је, показујући истинску љубав према Цркви и заједници, окупио своје пријатеље молере и заједно са њима несебично обавио овај захтеван и одговоран посао. У овом труду пројавила се права хришћанска слога, пожртвованост и дух заједничког служења.

Ова обнова није само унапређење простора, већ и сведочанство да Црква живи и дише кроз своје чланове. Тамо где се народ сабира у име Христово – и у храму и после Литургије – ту се гради жива заједница.

Свима који су учествовали у овој акцији упућујемо молитвену благодарност, са жељом да им Господ узврати стоструко – добрим здрављем, миром у срцу и благословом у сваком добром делу.

Нека љубав и труд који су овде уграђени буду подстрек свима нама да и даље, заједничким снагама, уређујемо и чувамо простор у коме се после Свете Литургије наставља живот Цркве – у радости, слози и братској љубави.

ПРАЗНИК СЛАВЕ ПЕВНИЦЕ У ХРАМУ СВЕТОГ НИКОЛАЈА СРПСКОГ

У молићвеној радосћи и саборном духу, 3. маја, њрослављена је крсна слава ѡевнице нашег храма Светог Николаја Српског. Ово лејо и значајно сабрање било је ѡрилика да се на ѡосебан начин заблајодари Боју за дар ѡјојања и за све оне који својим ѡрудом и ревношћу украшавају бојослужења и чине да молићва Цркве буде узнесена складно, достојанствено и са ѡубављу.

Певница нашег храма, као живи и незаобилазни део литургијског живота заједнице, броји око **петнаест чланова**, међу којима се посебно истичу **сестре Марија и Драгана Симић**, које су својом постојаношћу, ревношћу и ѡубављу према црквеном појању већ годинама уграђивале у духовни живот парохије.

Славље је започело **служењем Акатиста Светом Николају**, који су служили **протојереј-ставрофор Драган Мићић** и **протојереј Зоран Врбашки**. Отац Зоран је, заједно са својом породицом, уједно био и **овогодишњи славски домаћин**, приневши свој труд и ѡубав за радост целе заједнице.

Након молитвеног дела, у парохијској сали су **освештана крсна знамења**, у присуству благочестивог народа, чиме је још једном потврђена духовна и заједничарска димензија овог празника.

У складу са црквеном традицијом, **четвртина славског колача** предата је **Јелени и Татомиру Јагодић**, који су тим чином преузели част и обавезу да буду **славски домаћини певнице у 2026. години**.

По завршетку свечане вечере, дружење је настављено у порти храма, уз песму, разговор и радосно братско-сестринско заједништво, које је још једном посведочило да је Црква, пре свега, заједница ѡубави у Христу. Овај празнични дан остао је у лепом и благословеном сећању свих присутних.

ХОР ИЗ БЕОГРАДА

У недељу Месојусну, 23. фебруара, у нашем храму је молићено и свечано прослављена Света Литургија, којом је началствовао протојереј Зоран Врбашики, уз саслужење ђаконa Ђорђа, а коју је својим надахнутим и молићеним појањем посебно улепшао Хор храма Светиога Саве.

Сабрани верни народ имао је благослов да у литургијском сабрању чује складно, богословски дубоко и уметнички зрело појање хора који већ деценијама негује богату традицију српске православне црквене музике. Умилни и снажни гласови појаца испунили су храм духом молитве, тишине и унутрашње сабраности, помажући вернима да срцем и умом учествују у Светој Тајни Евхаристије.

Појање хора из Београда дало је овом литургијском сабрању посебну свечаност и значај, нарочито у недељи која нас уводи у припремни период пред Велики пост. Кроз богослужбене напеве, верни су били подстакнути на покајање, смирење и духовну будност, како би са укрепљеном вером и чистијим срцем кренули у предстојећи подвиг поста и молитве.

Ово братско гостовање представља и лепо сведочанство живе и непрекинуте везе између црквених заједница у отаџбини и расејању. У заједничком богослужењу и појању откривена је пуноћа саборности Цркве, у којој се, без обзира на просторне удаљености, сви сабирамо око једне Чаше и једне вере.

Верни народ је са искреном благодарношћу и духовном радошћу примио ово гостовање, доживљавајући га као истински дар и благослов, који ће остати упамћен као један од лепших и духовно значајних тренутака у животу наше парохијске заједнице.

ВАСКРШЊИ ДАРОВИ НАШЕМ ХРАМУ

*У светлим и радосним данима **Васкрсења Христовој**, када Света Црква слави победу живота над смрћу, и наш храм се **радује** значајним и блајословеним даровима. Ови дарови нису само материјални, већ пре свега представљају сведочанство живе вере, љубави према Цркви и искрене посвећености наших парохијана дому Божијем.*

Са посебном благодарношћу и поштовањем истичемо прилог **Миланке** и **Миленка Николић**, који нашем храму приложише **комплетне свештеничке и ђаконске одежде као и два стихара за чтечеве**. Овај дар, изузетне вредности, представља значајан допринос животу наше заједнице, јер доприноси лепоти, свечаности и достојанству богослужења, као и укупном Литургијском поретку храма. Њихова жртва и љубав према Цркви остају пример хришћанске одговорности и несебичног служења.

Благочестиви брачни пар **Сузана** и **Милош Павловић** дарују нашем храму икону „**Тајне вечере**“, као молитвени подсетник на установљење Свете Тајне Евхаристије и на неизмерну љубав Господа Исуса Христа према човеку. Ова икона обогаћује свети простор храма и подсећа верне на заједницу, жртву и јединство у Христу.

Познати фудбалер, **Филип Стојковић** и његова супруга **Анђела**, поклонише икону „**Скидање са Крста**“. Ова икона снажно подсећа на Христово страдање и Његову добровољну жртву ради спасења света, али истовремено носи и тиху наду која води ка радости Васкрсења.

Икону „**Светог великомученика Георгија**“, небеског заштитника војника и хришћанских подвижника, прилажу **Нада** и **Раденко Врховац**. Лик овог светитеља, који својом вером и храброшћу побеђује зло, остаје као трајно духовно надахнуће и утеха свима који настоје да живе по Јеванђељу.

Свим приложницима упућујемо искрену молитвену благодарност и призивамо благослов **Васкрслог Господа**, да им подари здравље, мир, радост у породицама и сваку духовну и телесну добробит. Њихови дарови трајно се уграђују у живот нашег храма као сведочанство живе вере, љубави и васкршње радости, којом Црква живи кроз своје верне.

Редовни годишњи прилог у виду ПАРОХИЈАЛА уплаћују:

ПРЕЗИМЕ И ИМЕ ЧЛАНОВА ПАРОХИЈЕ	2022	2023	2024
	€	€	€
Тодоровић Младен	50€		
Новаковић Георг		50€	
Ченић Илија		50€	
Бајалица Бернандо		50€	
Јагодић Стојан	50€	50€	50€
Лукач Миле	50€	50€	50€
Радуловић Јовица		50€	
Јелић Саша			
Ђукић Богдан	50€		
Новаковић Бојан		50€	
Стерјев Марина		50€	
Говедарица Спасоје	40€	40€	40
Јотановић Берислав	50€	50€	50€
Богдановић Лазар		50€	
Кезић Драган			
Ковачевић Младен			50€
Савић Јасмин		50€	
Маринковић Александар	50€		
Ракић Даниел		50€	
Китонић Младен		50€	
Игнац Траиловић Ален		50€	
Вујашевић Миладин		50€	
Благојевић Даниел		50€	50€
Дувњак Марко		50€	
Дувњак Младенка		50€	

ПРЕЗИМЕ И ИМЕ ЧЛАНОВА ПАРОХИЈЕ	2022	2023	2024
	€	€	€
Савић Славољуб	50€	50€	50€
Симић Ратко		50€	
Ковачевић Миле			50€
Делић Милан	30€	40€	
Öestia Miladin		50€	
Широњић Периша	50€	50€	50€
Стојковић Здравко			100€
Блесић Саша		50€	
Ракић Бошко		50€	
Анђелковић Бранислав		50€	
Јаворовић Дејан	50€		
Ђурђевић Богдан	50€	50€	50€
Илић Саша		50€	50€
Рул Стефан			50€
Јањић Станко и Боса	100€	100€	100€
Лудошки Миленко	50€	50€	
Бранковић Станислав		50€	50€
Јелић Синиша	50€	50€	50€
Немањић Александар	50€	50€	
Симић Марија		100€	100€
Видачковић Сања			100€
Лаловић Биљана			50€
Радојчић Ратко	50€	50€	50€
Врга Милијан	50€		
Ацаип Слободан	120€	120€	120€

ПРЕЗИМЕ И ИМЕ ЧЛАНОВА ПАРОХИЈЕ	2022	2023	2024
	€	€	€
Субић Драгиша			50€
Станковић Ненад			50€
Вујасиновић Родољуб	50€	50€	50€
Васић Милан	50€		
Арамбашић Предраг	50€	50€	50€
Вујановић Драгослав	200€	200€	200€
Вујановић Сања	100€	100€	100€
Вујановић Василије	50€	50€	50€
Вујановић Андреј	50€	50€	50€
Вученовић Славко	50€		
Кузмановић Данијел	50€		
Кавић Драгољуб	50€	50€	
Живковић Марина		50€	
Малеш Синиша			50€
Подрашчанин Мирослав	50€		
Млађеновић Синиша	50€	50€	50€
Шећић Марија	50€	50€	
Траиловић Љиљана			50€
Марковић Наташа			50€
Вукоман Здравко			50€
Богдановић Сузана			50€
Зекић Петар Милош		50€	
Томић Младен			50€
Ерцег Александар			50€
Даниловић Тајана			50€
Митровић Стефан		50€	50€

ПРЕЗИМЕ И ИМЕ ЧЛАНОВА ПАРОХИЈЕ	2022	2023	2024
	€	€	€
Пештоћ Славко	50€		
Пештић Даниел	50€	50€	
Барашин Зоран	50€	50€	50€
Лукић Невен			50€
Бабић Марко			50€
Бабић Дејан			50€
Дац Елиас			50€
Еглмајер Данијела			50€
Рудић Бранислав			50€
Ђурановић Давид			50€
Божиновић Стефан			50€
Милашиновић Гојко			50€
Сандић Драган			50€
Ђенић Никола	50€	50€	50€
Шестић Јован			50
Делић Мирјана			50
Тасовац Ивана			50
Согонић Пантелија			
Гаврић Даниела			50
Вијекањић Ратко			
Ташев Боро			50€
Благојевић Драгослав	70€		
Савић Милица			
Петров Ивица		50€	
Милашиновић Миленко	50€	50€	50€

За потребе: венчања, крштења, опела, посете у болници, освештање стана, аута, темеља куће, освештања у вашем дому Славске и Васкршње воде као и других верских потреба, обратите се свештеницима: Проти Драгану на: 0660 8119661 или Проти Зорану на: 06677746699

ШТАМПАЊЕ ОВОГ БРОЈА ПРАВОСЛАВЦА ПОМОГЛИ СУ:

Малешевић Маринко	60€	Величковић Роланд	30€	Микић Михаел и Марио	10€
Стане Астен	50€	Пор. Ђурић	20€	Микић Зоран и Сузана	10€
Пор. Малијевић	50€	Пор. Величковић	20€	Копун Душан	10€
Малијевић Петар	50€	Мачкић Машинка	20€	Врховац Раденко	10€
Пор. Ђурановић	45€	Малешевић	20€	Братић Жељко	10€
Савичић Милорад	35€	Жужа Јовица	20€	Радановић	5€
Спасић Миломир и Видосава	30€	Степановић Ђорђе	10€	Пор. Пијуновић	5€
Ристић Драги и Жарица	30€	Радић Миле	10€	Пор. Јаковљевић	5€
Делић Љубиша	30€	Н.Н	10€		
Величковић Тихомир	30€	Н.Н	10€		

Позивамо вас да прилозима помогнете даље штампање и бесплатну дистрибуцију листа.

Прилоге можете дати у нашем храму у Линцу или уплатите на: Serbisch-Orthodoxe Kirche in Linz, Knr. 831-001136, BLZ 15000 Oberbank Linz-Stadthafen, са назнаком: „за Православац“

ДРАГА БРАЋО И СЕСТРЕ

Црква као заједница верних, спојених вером у једнога Бога, своје битисање црпи из неизмерне љубави Божије, из неисцрпног извора Господа нашег Исуса Христа. Сви верници, припадници Православне Цркве, путем Светих тајни и разних црквено-свештених обреда и молитвословља, добијају благодат Божију неопходну за духовни живот. Међутим, поред овог духовног живота Цркве, постоји и Њен материјални живот, који овде у дијаспори искључиво зависи од прилога њених верника.

Будући да у нашој Црквеној општини у Линцу постоји неколико стотина припадника Српске Православне Цркве, број оних који помажу своју Цркву свакако би могао бити и већи, тако да терет њеног издржавања не пада само на неколицину верника који нам редовно помажу. Зато молимо све људе са територије наше црквене општине, припаднике Српске Православне Цркве, да са осталим приложницима поделе овај терет и путем уплате парохијала помогну опстанак наше парохије.

Парохијал (редовни месечни или годишњи прилог), најпоузданији је извор прихода на који наша парохија може рачунати. Износ парохијала одређујете ви сами, према границама ваших могућности.

Важно је напоменути да сав прилог (парохијал), који сте уплатили за цркву, можете одбити од пореза и на тај начин повратити већи део приложеног новца.

Живот, рад и будућност Српске Православне Цркве у Линцу зависи и од Вас!

У нади да ћете разумети овај наш апел и постати редован члан наше парохије, унапред вам се захваљујемо у име целе Српске Православне Цркве и наше црквене општине у Линцу. Ближе информације можете добити код наших свештеника, као и татора у храму.

Српска православна црквена општина Линц, библиотека „Острог“

Поштовани љубитељи добре књиге, упис нових чланова, издавање и примање је

суботом од 16,30 до 17,50 и недељом од 11,30 до 12,00 часова

